

РЕШЕНИЕ

№ 36

гр. Ихтиман, 05.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ИХТИМАН, ТРЕТИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ в публично заседание на двадесет и трети септември, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Светозар Люб. Георгиев

при участието на секретаря Цветелина Хр. Велева
като разгледа докладваното от Светозар Люб. Георгиев Административно наказателно дело № 20211840200344 по описа за 2021 година

Производството е по чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Обжалван е Електронен фиш серия К №2084618 на ОДМВР София, с който на КР. П. К., ЕГН *****, в качеството му на законен представител на „Транс Уърлд Европа“ ООД, за нарушение на чл. 21, ал. 2, във вр. с ал. 1 от ЗДвП-движение с установена стойност на скоростта от 135 км/ч при въведена с пътен знак В26 разрешена стойност на скоростта от 70 км/ч, на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 2, т. 6 от ЗДвП е наложено наказание „глоба“ в размер на 700 лв..

Твърди се, че фишът е незаконосъобразен, тъй като са изтекли давностният срок по чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, както и абсолютната давност. Поддържа се, че не е спазен срокът по чл. 34 от ЗАНН. Твърди се, че ЮЛ- собственик не е индивидуализирано чрез посочване на ЕИК. Поддържа се, че липсва протокол по чл. 10 от Наредбата. Претендират се разноски.

Жалбоподателят не се явява, представлява се от адвокат в съдебно заседание, който поддържа жалбата и претендира разноски.

Въззиваемата страна не изпраща представител, взема становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност и съобразно чл. 18 НПК, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е подадена от легитимирана страна и срещу подлежащ на съдебен контрол акт.

Съгласно разпоредбата на чл.189, ал.8 от ЗДвП електронният фиш подлежи на обжалване по реда на ЗАНН. Жалбата срещу електронния фиш се подава в 14-дневен срок от получаването му, а когато е направено възражение по ал. 6 - в 14-дневен срок от съобщаването на отказа за анулиране на фиша. В конкретния случай ЕФ е връчен на 06.04.2021г. (лист последен от папка към делото на РС-Пловдив), а жалбата е подадена на 20.04.2021г. (видно от отбелязване върху същата), поради което съдът приема, че същата е подадена в срок.

На **22.04.2018 г.** в 12,07 часа на автомагистрала Тракия, в района на км 46+250 с посока гр. Пловдив, чрез преносима система за контрол на скоростта на моторни превозни средство с вградено разпознаване на номера и комуникации тип "ARN CAM S1" с автоматизирано техническо средство № 11743с1 е заснето МПС „МЕРЦЕДЕС МЛ 350 БЛУТЕК 4 МАТИК“ с рег. № СВ6701АВ със скорост от 135 км/ч при разрешена скорост от 70 км/ч, въведена с пътен знак В26.

След преустановяване на извършвания контрол на скоростния режим на движещите се МПС на посочената дата и място е изготвен протокол съгласно чл. 10, ал. 1 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение.

От направена справка за собственост на МПС се установява, че цитираният автомобил е предоставен за ползване на дружеството. От справка от търговския регистър (л. 7 от делото на РС- Ихтиман) се установява, че жалбоподателят е управител на дружеството ползвател.

В отсъствие на жалбоподателя, съгласно разпоредбата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП е издаден процесният ЕФ, с който за нарушаване на чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 от ЗДвП му е наложено на основание чл. 182, ал. 2, т. 6 от ЗДвП административно наказание глоба в размер на 700 лв..

От разпечатка от показанията на радарното устройство – кадър от снимка №

0026958/22.04.2018 г., се установява, че на 22.04.2018 г. в 12,07 часа процесният автомобил е засечен със скорост от 135 км/ч..

От удостоверение за одобрен тип средство за измерване № 17.09.5126 на преносима система за контрол на скоростта на моторни превозни средства с вградено разпознаване на номера и комуникации тип "ARN CAM S1" се установява, че срокът на валидност е до 07.09.2027г.

От протокол №240-ИСИ/11.12.2017г. от проверка на преносима система за контрол на скоростта на моторни превозни средства с вградено разпознаване на номера и комуникации тип "ARN CAM S1" се установява, че средство за измерване №11743с1 е проверено в периода от 02.11.2017г. до 08.12.2017г.

Процесният ЕФ е издаден от компетентен орган съгласно чл. 189, ал. 4, изр. 2-ро от ЗДвП, тъй като ОДМВР София е съответната териториалната структура на Министерство на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението.

При проследяване на съдържанието и хронологията се установява, че са издавани **Заповед №РД-11-246/11.04.2017г.**; **Заповед №РД-11-1065/27.10.2017г.**; **Заповед №РД-11-19/12.01.2018г. (с валидност до 31.05.2018г.)** относно временна организация и безопасност на движението (ВОБД) чрез въвеждане на ограничение на АМ Тракия в участъка при п.в. Мухово от км 45+200 до км 46+266. **По делото са представени всички гореизброени заповеди за ВОБД**, като фактът, че е била налице ВОБД към момента на нарушението се установява и от останалите доказателства по делото. В тази връзка Обезопасяване на участъка от пътно платно (аварийна лента) на п.в. Мухово на АМ Тракия е въведено с Протокол за ВОД във връзка с първата от горесцитираните заповеди- **Заповед №РД-11-246/11.04.2017г.**, като всички последващи заповеди са за удължаване на срока именно на тази заповед. Това е видно и при проследяване на хронологията на представените по делото заповеди, в които се цитират всички предходни заповеди и от които се установява, че ВОБД е въведена с първата заповед, като останалите заповеди удължават крайния период на ограничението. На следващо място от самия Протокол за ВОД (л. 15 от делото) се установява, че на 11.04.2017г. във връзка именно със **Заповед №РД-11-246/11.04.2017г.** съответната комисия е констатирала, че ВОБД е поставен съгласно одобрен проект и при спазване на изискванията на Наредба №3/16.08.2010г., поради което сигнализацията е приета без забележки на **11.04.2017г.** На последно място от представената по делото

схема на знаковото стопанство (л. 17 от делото) се установява, че на км 46+200 в посока гр. Пловдив е имало поставен знак за ограничение на скоростта от 70 км/ч., като видно от поставените върху схемата печати същата е съставена във връзка с всяка от горецитираните Заповеди. Следователно датата на твърдяното нарушение- 22.04.2018 г., попада в обхвата на тези заповеди и към тази дата е имало поставени знаци за ограничение на скоростта от 70 км/ч касателно процесния участък от пътя.

Местоположението на пътен знак В26, въвеждащ ограничение в скоростта е отразено в представената схема за организация на движението. Съгласно чл.50, ал.1 от ППЗДвП забраните, въведени с пътни знаци В20, В24, В25, **В26**, В27, В28 и В30, вадат до следващото кръстовище или до знак, който ги отменя, или на разстояние, указано с допълнителна табела Т2. Процесното деяние е извършено на км 46+250 с посока гр. Пловдив, т.е. в участък с въведено ограничение на скоростта от 70 км/ч. с пътен знак В26. От представената схема за организация на движението е видно, че разстоянието между знаците е 200м., т.е. дори повече от изискуемите по закон 100м., поради което жалбоподателят е имал достатъчно време да намали скоростта си на движение и да продължи да се движи в рамките на въведеното ограничение.

Настоящият състав намира, че обжалваният ЕФ съдържа предвидените в чл. 189, ал. 4 от ЗДвП реквизити, чрез посочване на: мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственика, на когото е регистрирано превозното средство, нарушените разпоредби, размера на глобата, срока и сметката на доброволното ѝ заплащане. В случая разпоредбата на чл. 54 от ЗАНН, визираща необходимите реквизити на наказателното постановление, не е приложима, тъй като чл. 189, ал. 4 от ЗДвП е специална норма за ангажиране на административнонаказателната отговорност на водачите на МПС при нарушения, установени и заснети с техническо средство, в отсъствието на контролен орган. В подкрепа на този извод е и легалното определение на електронен фиш, съдържащо се в т. 63 от ДР на ЗДвП, а именно, че като електронен документ, той има безспорно авторство, което не следва да бъде изрично посочвано. За същият, макар и съобразно нормата на чл. 189, ал. 11 от ЗДвП, да е предвидено, че е своеобразен аналог на наказателно постановление, то това е единствено по отношение на правните последици от влизане в сила на двата акта. Законодателят не е въвел пълно приравняване между електронния фиш и наказателното постановление нито по отношение на съдържанието им /предвид

реквизитите, визирани в чл. 189, ал. 4 от ЗДвП /, нито във връзка с процедурата по съставянето им. Ето защо и след като в чл. 189, ал. 4 от ЗДвП не е предвидено като задължително условие посочването на **датата на издаване на електронния фиш**, то липсата на такава не представлява съществено процесуално нарушение на изискванията към формата и съдържанието на ЕФ.

Разпоредбата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП е категорична, че когато самото нарушение е установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, се издава ЕФ на нарушителя в отсъствието на контролен орган. Това е специална норма по отношение на разпоредбите, регулиращи общия ред за налагане на административно наказание по ЗАНН, като същата дерогира приложението на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че не са спазени сроковете по чл. 34 ЗАНН. Съгласно чл. 34, ал. 1 от ЗАНН не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен **АУАН** в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението, а ал. 3 предвижда, че образуваното административнонаказателно производство се прекратява, ако не е издадено наказателно постановление в шестмесечен срок от съставянето на акта. Тълкувателно решение № 1/2014 г. на ВАС дава яснота относно общите правни характеристики на електронния фиш, а именно, че същият се приравнява едновременно към АУАН и НП, но само по отношение на правното му действие (съгласно чл. 189, ал. 11 от ЗДП), не и по форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване. Това задължително тълкуване на закона предполага изключване на приложението спрямо електронния фиш на разпоредби, отнасящи се специфично до АУАН или до НП

Сроковете по чл. 34 ЗАНН в конкретната хипотеза са неприложими, тъй като те регламентират сроковете за съставяне на **АУАН** и за издаване на **НП**, а електронният фиш не е нито едното, нито другото. Разпоредбата на чл. 34 от ЗАНН няма как да намери приложение по отношение на електронния фиш /ЕФ/. Тя е свързана само и единствено с производството по издаване на НП, започващо със съставянето на АУАН. Ако срокът по чл. 34 от ЗАНН имаше отношение към електронните фишове, датата на издаване на електронния фиш щеше да е задължителен негов реквизит (**Решение № 1984 от 13.4.2020 г. по адм.д. № 1355/2020 г. на Административен съд – София**).

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че са изтекли давностният срок по чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, както и абсолютната давност.

Съгласно чл. 11 от ЗАНН по въпросите за вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастието, приготвянето и опита се прилагат нормите на общата част на НК, доколкото в ЗАНН не се предвижда друго. Предвид липсата на разпоредба, уреждаща абсолютната давност в ЗАНН и наличието на препращащата норма на чл. 11 от ЗАНН следва да намери приложение уредбата относно погасяването на наказателното преследване по давност в НК /Тълкувателно постановление №1/27.02.2015 г. на ОСС на НК на ВКС и ОСС на II колегия на ВАС, по т. д. 1/2014 г./. С изтичане на предвидената от закона погасителната давност се изключва всяко административнонаказателно преследване съгласно чл. 79, ал. 1, т. 2 от НК във вр. с чл. 11 от ЗАНН. Така административнонаказателната отговорност се погасява, тъй като извън рамките му нейното осъществяване не е допустимо. Последиците ѝ са както процесуални, така и материалноправни – тя погасява преследването на нарушителя, но също и препятства санкционирането му. При положение че законодателят е предвидил, че с изтичане на сроковете за нейното реализиране наказателната отговорност за престъпления се преклудира, по аргумент на по-силното основание това следва да важи и за административнонаказателната отговорност за административни нарушения. Продължителността на давността за тях съгласно чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК /изм., ДВ, бр. 26 от 2010 г./ във вр. с чл. 11 от ЗАНН е три години. Съгласно чл. 80, ал. 3 от НК във вр. с чл. 11 от ЗАНН срокът ѝ тече от довършването им. Този срок спира съгласно чл. 81, ал. 1 от НК във вр. с чл. 11 от ЗАНН, ако преследването зависи от разрешаване на предварителен въпрос с влязъл в сила съдебен акт, и се прекъсва по чл. 81, ал. 2 от НК във вр. с чл. 11 от ЗАНН с всяко едно действие на надлежните органи, предприето за преследване спрямо лицето, срещу което е насочено преследването, след което започва да тече нова давност. Независимо колко пъти и за какъв период от време давността е била спирана и прекъсвана съгласно чл. 81, ал. 3 от НК във вр. с чл. 11 от ЗАНН преследването на всяко едно административно нарушение се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора този по чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК във вр. с чл. 11 от ЗАНН.

В случая електронният фиш е издаден за нарушение, извършено на 22.04.2018г. Това е моментът, от който е започнала да тече давността за административнонаказателното преследване съгласно чл. 80, ал. 3 от НК във вр. с чл. 11 от ЗАНН. Според правната уредба, в сила по време на извършване на нарушението и затова приложима съгласно чл. 3, ал. 1 от ЗАНН, абсолютната

давност е четири години и шест месеца. Така при начален момент 22.04.2018 г. срокът на абсолютната погасителна давност изтича на 22.10.2022 г. и от тази дата занапред е изключена възможността на държавата да преследва административнонаказателно лицето за извършеното от него нарушение. В настоящия случай този срок не е изтекъл.

Не е изтекла и обикновената давност по чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, тъй като същата е започнала да тече от 22.04.2018г.. Административнонаказателното преследване е било възбудено със съставянето на ЕФ, което действие е от категорията на прекъсващите давността по чл.81, ал. 2 от НК. ЕФ е съставен на 25.05.2018г. (видно от справка на лист последен от папка към делото на РС-Пловдив), което е в срока по чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК спрямо датата на нарушението. Съгласно нормата на чл.81, ал.2 от НК след свършване на действието, прекъсващо давността, започва да тече нова тригодишна давност. След издаване на процесния ЕФ и преди изтичането ѝ давността отново е прекъсната по силата на чл. 81, ал. 2 от НК с връчване на ЕФ на 06.04.2021г., след което е започнала да тече нова давност, която не е изтекла към настоящия момент.

Посочването в ЕФ само на името и правната форма на дружеството **без посочване на ЕИК** не е съществено нарушение на закона, тъй като ЕФ е издаден не за налагане санкция на дружеството, а за налагане санкция на законния му представител- физическо лице, което е ясно индивидуализирано с три имена, адрес и ЕГН.

По делото се установи, че процесното нарушение е фиксирано с преносима система за контрол на скоростта на моторни превозни средства с вградено разпознаване на номера и комуникации тип "ARH CAM S1" с автоматизирано техническо средство № 11743с1. В ЕФ присъстват, както видът и наименованието на типа на автоматизираната система, а именно "ARH CAM S1", така и номерът на автоматизираното техническо средство, като използваната система е посочена и в изготвения протокол по чл. 10, ал. 1 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г. , където е индивидуализиран и номерът на автоматизираното средство.

Разпоредбата на чл. 10, ал. 3 от Наредба № 8121з-532/ 12.05.2015 г. на МВР въвежда в задължение на контролните органи към всеки протокол за използване на мобилно АТС, временно разположено на участък от пътя да се изготвя с снимка на разположението на уреда. В случая такава снимка се съдържа в преписката. Местоположението на АТС е посочено достатъчно точно и в

протокола за използване на техническото средства, имащ характера на официален документ със съответната доказателствена сила. Отделно, местоположението на АТС е установимо и от снимковия материал на нарушението, доколкото мястото на извършване на същото в случая съвпада с това на установяването му. Местоположението на пътен знак В26, въвеждащ ограничение в скоростта е отразено в представената схема за организация на движението на л. 17 от делото. Следователно мястото на временното разполагане на мобилното АТС е индивидуализирано в достатъчна степен и по несъмнен начин, за да е налице спазване на разпоредбата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП.

Съгласно чл.188, ал.2 от ЗДвП, когато нарушението е извършено при управление на моторно превозно средство, собственост на юридическо лице, предвиденото по този закон наказание се налага на неговия законен представител или на лицето, посочено от него, на което е предоставил управлението на моторното превозно средство. Затова няма необходимост административнонаказващият орган да издирва водача на МПС, след като законът е презюмирал извършителя, макар и с оборима презумпция. Следователно законодателят е предвидил възможността да се ангажира имуществената отговорност на представляващия дружеството собственик на МПС (чл. 188, ал. 2 от ЗДвП), поради което субект на посоченото от правна страна в процесния ел. фиш нарушение може да бъде единствено физическо лице. Последното означава, че в случаите, когато МПС е собственост на юридическо лице, в издадения електронен фиш следва по ясен начин да е посочено, че се ангажира отговорността на представляващото го лице (респективно на посочено от последното лице, на което е предоставено управлението на МПС), а не на юридическото лице. Именно физическото лице – законен представител на собственика/ползвателя на средството на нарушението е санкционирано чрез процесният фиш, като едновременно с това е спазено изискването на чл. 189, ал.4 от закона да се посочи собственика/ползвателя на МПС, който е юридическо лице. В електронния фиш наказаното лице е индивидуализирано чрез трите си имена и ЕГН, като последното е посочено отляво, като съобразно изискванията на чл. 188, ал. 2 от ЗДвП органът е заявил, че това лице се наказва в качеството му на законен представител на юридическо лице.

По отношение на обстоятелството, че дружеството жалбоподател е ползвател на МПС, а не негов собственик, съдът намира, че това не води до опорочаване на ЕФ. Нормата на чл. 189, ал. 5 ЗДвП следва да се тълкува във

връзка с тази на чл. 188, ал. 1, изр. 1 ЗДвП, която урежда алтернативност в субекта на отговорността (собственикът или този, на когото е предоставено моторно превозно средство). Това тълкуване е съобразено и с целта на регламентираната в закона процедура по установяване на действителния извършител на конкретното нарушение посредством подписване на декларация по чл. 189, ал. 5 ЗДвП - да бъде наложено наказание и да бъде санкциониран този, който е извършил конкретно административно нарушение, а не да се санкционира собственикът, респективно ползвателят на автомобила, без същият да е извършил административното нарушение. Именно с цел да бъде избегнато ангажиране отговорността на лизингодателя за нарушения, които за извършени от лизингополучателя или от физическо лице, на което юридическото лице-лизингополучател, е предоставило фактическото управление на автомобила, лизингодателят се е възползвал от предоставената правна възможност в свидетелството за регистрация на МПС изрично да бъде посочен лизингополучателят – ползвател на автомобила. Противно на нормалната житейска логика е лизингодателят да разполага с информация и да може да посочи към конкретен момент кой е управлявал превозно средство – негова собственост, но ползващо се трайно и постоянно от трето лице – лизингополучател. Единствено у ползвателя на автомобила е възможно да съществува, респективно – за де търси знание кое е лицето, управлявало към конкретен момент процесния автомобил. Именно с оглед избягване на една продължителна и тромава процедура, при която първоначално издаденият електронен фиш се връчва на лизингодателя, който от своя страна прави възражение, че автомобилът е лизингов и се ползва от конкретен лизингополучател, който обективно може да предостави информация за действителния извършител на административното нарушение, лизингодателят се е възползвал от предоставената правна възможност да посочи лизингополучателя в свидетелството за регистрация на МПС и процедурата по установяване на действителния нарушител, чиято отговорност трябва да бъде ангажирана да бъде съкратена, като издаденият електронен фиш се издава на ползвателя на автомобила. В горния смисъл **Решение № 1899 от 22.03.2018 г. на Административен съд - София по адм. д. № 885/2018 г..**

Наказващият орган не е бил длъжен да посочи критериите, въз основа на които е приел, че следва да наложи административно наказание на жалбоподателя, а не на друг управител на дружеството. Посочването на такъв критерий не е предвидено в разпоредбата на чл. 189, ал.4 от ЗДвП, която регламентира

съдържанието на електронния фиш. Поради това непосочването на този критерий не е нарушение на процесуалните правила, още по-малко съществено такова. По същество извършеният от наказващия орган избор – да накаже жалбоподателя, а не друг управител е законосъобразен. Съгласно обявения в Търговския регистър начин на представляване дружеството се представлява от управителите, действащи поотделно. По силата на чл. 141, ал.2, изр.1 от ТЗ всеки от управителите е имал качеството законен представител на дружеството по смисъла на чл. 188, ал.2 от ЗДвП. Доколкото в Търговския регистър не са обявени ограничения в представителната власт на някой от управителите, по аргумент от разпоредбите на чл. 141, ал.2, изр.2 и 3 от ТЗ всеки от управителите е имал право да действа от името и за сметка на дружеството самостоятелно, като правата на всеки от управителите да представлява дружеството са равни на правата на останалите. При това положение наказващият орган е имал право да издаде фиша против когото и да е от управители, следвайки предписанията на закона и обявения в Търговския регистър начин на представляване на дружеството.

В случая от така измерената скорост 135 км/ч **административно-наказващият орган не е приспаднал най-голямата възможна грешка /отклонение/** и погрешно е приел, че именно това е установената стойност на скоростта и е налице превишения стойност на скоростта от 65 км/ч. Основанието за приспадане на този толеранс следва от техническите характеристики на видеорадарната система и изрично е отразено в протокола от проверка от проверка на преносима система за контрол на скоростта на моторни превозни средства с вградено разпознаване на номера и комуникации тип "ARH CAM S1", където изрично е посочено, че допустимата грешка при измерване на скоростта възлиза на +/- 3% за скорости над 100 км/час. Поради това е следвало скоростта на движение на автомобила да бъде намалена с 3% толеранс, поради което установената скорост да е 130 км/ч при разрешена 70 км/ч, респ. превишената стойност на скоростта да е 60 км/ч.

Независимо от горното санкцията е определена в съответствие с чл. 182, ал. 2, т. 6 ЗДвП, предвиждащ за превишаване над 50 км/ч глоба 600 лв., като за всеки следващи 5 км/ч превишаване над 50 км/ч глобата се увеличава с 50лв.. Установено е, че наказуемата скорост на движение на автомобила е била 130 км/ч, т. е. превишението над въведеното ограничение е с 60 км/ч, и. размерът на глобата е 700 лева, като наказващият орган няма възможност да допълнителна преценка на обстоятелствата по чл. 27 ЗАНН.

Ето защо съдът приема, че атакуваният електронен фиш следва да бъде изменен в частта за установената стойност на скоростта, а в останалата част (включително и по отношение на санкцията) същият е правилен и законосъобразен.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Електронен фиш серия К №2084618 на ОДМВР София, с който на КР. П. К., ЕГН *****, в качеството му на законен представител на „Транс Уърлд Европа“ ООД, за нарушение на чл. 21, ал. 2, във вр. с ал. 1 от ЗДвП-движение с установена стойност на скоростта от 135 км/ч при въведена с пътен знак В26 разрешена стойност на скоростта от 70 км/ч, на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 2, т. 6 от ЗДвП е наложено наказание „глоба“ в размер на 700 лв., **КАТО НАМАЛЯВА установената стойност на скоростта от 135 км/ч на 130 км/ч.**

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Административен съд София област.

Съдия при Районен съд – Ихтиман: _____